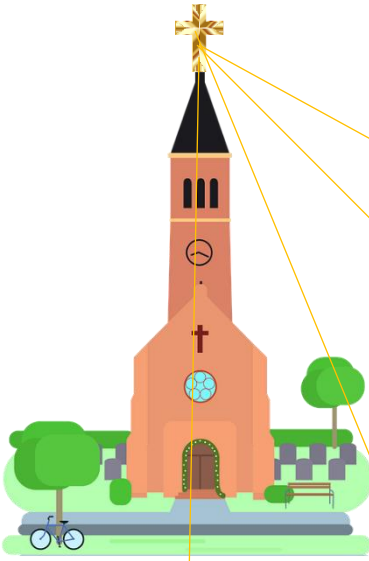

SININEN TULI

Oli kerran pikkunen kaupunki
ja kaupungiss' oli kirkko,
mut huipussa kirkon tornin tuon
oli kirkas, kiiltävä nirkko.

Kun päivä paistoi ja sää oli sees,
se auringon sätehet toisti
ja yli sen pikkusen kaupungin
se armontähtenä loisti.

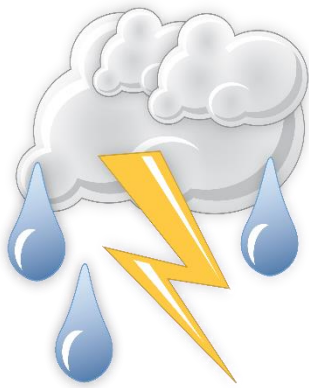
Mut torninhuipusta nähdessään
toritouhut ja rahvahat raa'at
ja konnien koukut ja ilkiötyöt
sekä kauppien väärät vaa'at;

ja kirkosta saarnoja kuullessaan
ja kuullen tahtoa taivaan,
miten katuva Edenin ilohon käy,
mut paatunut helvetin vaivaan;

ja nähdessään, miten ihmisyys
katuvieriä kerjäten kulki,
mut vääritys välkkyvin vaunuin vaan
niin pöyhkänä ajeli julki;

niin silloin myrskyä toivoi se,
ett' ukkosen jumala nostais
ja tulehen kirkot ja linnat löis
ja varkahat, konnat kostais.

Mut taivahan rantoja tarkastain
se tornissa välkkyä sai vaan -
toki kerran pimeä pilvi nous
ja yöhön kaarsi taivaan.

Vihur' vingahti, salama ylpeä lens,
jo pauhasi ilman pieli,
myös silloin huipusta tornin tuon
löi tuiskien tulinen kieli.

Se tahtoi taivahan liekit nuo
alas kurjahan maahan johtaa,
kuin henki hehkua, kaupungin
yli tuomiontähtenä hohtaa.

Mut viisas on kaupungin järjestys.
Näät tornista maata kohti
teräslanka läksi, mi kirkon taa
alas kaivohon salammat johti.

Ja ukkonen pauhasi, leimusi yö,
tuul' ulvoi kahlehetonna,
tuli sininen huipusta tornin löi -
mut rauhassa nukkui konna!

Eino Leino

